

РЕШЕНИЕ

№ 22398

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕД

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2901** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Василева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. И. Е., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. П. Г. срещу решение от 03.02.2025 г., постановено по НАХД № 14296/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 112-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-019924 от 08.08.2025 г., издадено от Г. Б. - началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на основание вр. чл. 53 от ЗАНН, на А. И. Е., са наложени наказания, както следва: 1. за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП и 2. за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „В“ от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, както и наказание лишаване от правоуправление на МПС, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. С отделен диспозитив съдът е осъдил касатора да заплати разноските по делото.

С касационната жалба се твърди, че решението е постановено в нарушение на процесуалния закон и потвърденото от СРС НП е несправедливо. Моли за отмяна на оспорения съдебен акт.

Ответникът – началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, не се явява и представлява в откритото съдебно заседание. С представени по делото писмени бележки

изразява становище за неоснователност на касационната жалба, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура - прокурор Ю., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият IV-ти тричленен касационен състав на Административен съд София - град, намира касационната жалба, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, за процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред Софийския районен съд е било образувано по жалба от А. В. К. против НП № 25-4332-019924 от 08.08.2025 г., издадено от Г. Б. - началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на основание вр. чл. 53 от ЗАНН, на А. И. Е., с ЕГН [ЕГН], са наложени наказания за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП и за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „В“ от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, както и наказание лишаване от правоуправление на МПС, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

С обжалваното решение от 03.02.2025 г., постановено по НАХД № 14296/2025 г. по описа на СРС е потвърдил наказателно постановление № 25-4332-019924 от 08.08.2025 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, като с отделен диспозитив съдът е осъдил касатора да заплати разноските по делото.

За да постанови този резултат съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Счел е, че при издаването на НП не е допуснато нито съществено нарушение на процесуалните правила, нито нарушение на материалния закон, което да е основание за отмяна на наказателното постановление.

С оглед на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК съдът е приел, че с процесната маневра, опитвайки да заобиколи от ляво автомобила „М.“, който е бил в престой, чрез изнасянето си на ляво, водачът на лек автомобил „Ф.“ е нарушил чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, защото при изнасянето си е ударил „М.“-а в задната броня, в лявата ѝ част, като според него водача е бил длъжен при заобикалянето на автомобила, чрез въпросната маневра, да се убеди, че това му действие е безопасно и да се съобрази с положението на престояващия автомобил, но не е сторил това, поради което се е стигнало до реализирането на произшествие с посочения лек автомобил.

По отношение на размерът на наложената санкция „глоба“, е приел че същата не може да бъде редуцирана, т.к. тя е в точно фиксиран размер в нормата на чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

По отношение на второто нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. В от ЗДвП, съставът на СРС е приел, че същото е доказано от обективна страна по безспорен начин, като е установено, че водачът на лек автомобил „Ф.“ не е спрял въобще на мястото на инцидента и не е уведомил службите за контрол, така както изисква законът в този случай. Според съдът наложеното наказание за това нарушение „глоба“ в размер на 100 (сто) лева и 1 месец „лишаване от право на управление на МПС“ е съответно на обществената опасност на осъщественото нарушение. Относно авторството на деянието, първостепенния съд е

обосновал извод, че в случая касатора не е могъл да посочи кой е управлявал лекия автомобил „Ф.“, който е негова собственост в процесните ден и час, поради което АНО правилно е ангажирал отговорността му като собственик на МПС.

Според съставът на СРС, в случая нормата на чл. 28 от ЗАНН се явява неприложима.

Изложеното е мотивирано СРС да постанови оспорения понастоящем правен резултат.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати нарушения, които да съставляват основания за отмяна.

Въззивният съд е изяснил фактическата обстановка по делото, която не е необходимо да преповтаря от касационната инстанция, обсъдил е възраженията и относимата правна уредба. При постановяването на решението си е спазил материалния закон и не е допуснал нарушение на процесуалните правила.

От анализа на доказателствата по делото настоящият касационен състав установява, че районният съд правилно е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на административнонаказващия орган, които да са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. АУАН и НП са издадени от териториални и материално компетентни органи. Отразените в тях факти и обстоятелства са верни, същите са подкрепени с надлежни и достатъчно писмени и гласни доказателства, направените въз основа на тях изводи за авторството на нарушението в лицето на касационния жалбоподател, както и за субективната и обективната страна на самото нарушение са верни. Спазени са формата и реда при издаването им, респ. съставянето им, като правилно РС е констатирал, че същите съдържат минимално изискуемите реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

По отношение на първото нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП настоящият състав намира следното:

С разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП се регламентира правилата за извършване на маневри, като предвижда, че водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Фактическото описание на деянието, описано в АУАН и НП попада в обхвата именно на цитираната по-горе правна норма. В настоящия случай правилно първоинстанционният съд е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че при маневра опитвайки да заобиколи от ляво автомобила „М.“, който е бил в престой, чрез изнасянето си на ляво, водачът на лек автомобил „Ф.“ е ударил лек автомобил „М.“ в задната броня, в лявата ѝ част, без преди това да се убеди, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението, с което е нарушил и разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП. За това нарушение в НП е посочена санкционната норма на чл. 179, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 5 от ЗДвП, според които който като не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението, причини

пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер на 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.

По отношение размера на наложеното наказание в размер на 200 лева настоящата инстанция, счита същата за правилно определена, тъй като е с фиксиран размер.

По отношение на второто нарушение по чл. чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП настоящият състав намира следното:

При установената от СРС фактическа обстановка изводът за съставомерност на деянието е правилен. Касаторът, в качеството на водач на пътно превозно средство, който е участник в пътно транспортно произшествие и ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания, като не употребяват алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози до пристигането на контролните органи, с което е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че в конкретния случай той изобщо не е уведомил компетентната служба на МВР за настъпилото ПТП, както е напуснал и местопроизшествието. Уведомяването е станало от другото лице Н. И., което обстоятелство не го освобождава от личното му задължение за уведомяване, дори и само, за да се установи неговата самоличност, поради което правилно е бил санкциониран.

Касационната инстанция счита, че тежестта на доказване в административнонаказателното производство е на страната, която оспорва НП и която следва да ангажира всички необходими доказателства във връзка с оспорване извършване на нарушението, предмет на наказателно-административния контрол. В този смисъл в хода на въззивното производство не са представени доказателства от касатора, които да опровергават констатациите в съставения АУАН, а такива не са представени и в настоящото производство, като в тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В конкретния случай, от събраните по делото доказателства писмени и гласни, безспорно се установява, че касаторът е осъществил състава на посочените в АУАН и в НП нарушения от обективна и субективна страна и са неоснователни твърденията на същия, че не е извършил вмененото му деяние.

Настоящият състав намира, че нарушението е доказано по несъмнен начин, като доказателства противостоящи на отразеното в акта, не са събрани по делото.

В случая не са налице и условията по чл. 28 от ЗАНН за маловажност на деянието предвиден в чл. 28 от ЗАНН.

По тези доводи обжалваното решение е правилно и същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед разпоредбите на чл. 63д, ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, направеното от процесуални представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, като същото следва да бъде определено в размер на 66,47 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 03.02.2025 г., постановено по НАХД № 14296/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 112-ти състав.

ОСЪЖДА А. И. Е., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер от 66,47 (шейсет и шест евро и четиредесет и седем евроцента) евро, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: